

Sygn. akt II CSK 232/19

POSTANOWIENIE

Dnia 10 września 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Manowska

w sprawie z powództwa P. D.
przeciwko Powiatowi [...]
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym
w Izbie Cywilnej w dniu 10 września 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony pozwanej
od wyroku Sądu Okręgowego w Z.
z dnia 17 października 2018 r., sygn. akt VI Ca (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i zasądza od Powiatu [...] na rzecz P. D. kwotę 1350 (jeden tysiąc
trzysta pięćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, czyli tak zwanego przedsądu, ustawodawca zagwarantował, że skarga kasacyjna, jako nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie realizować funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek, wskazanych w art. 398⁹ § 1 k.p.c. do czterech ma, w konsekwencji, zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo będzie uzasadnione jedynie w tych przypadkach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej jednostkowej sprawie. Ostatecznie, nie w każdej sprawie, nawet takiej, w której prawomocne orzeczenie, zostało wydane w warunkach błędu w subsumpcji, czy też wyniku wadliwej wykładni prawa, skarga kasacyjna może być przyjęta do rozpoznania. W przeciwnym, bowiem, razie Sąd Najwyższy stałby się, wbrew obowiązującym przepisom, sądem trzeciej instancji, a nie jest, przeciż, jego zadaniem dokonywanie korekty ewentualnych błędów w zakresie stosowania, czy też wykładni prawa, w każdej indywidualnej sprawie.

W niniejszej sprawie nie zachodzą przesłanki przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej pozwanego, Powiatu [...] od wyroku Sądu Okręgowego w Z. z dnia 17 października 2018 r. Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołał przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt: 2) k.p.c. wskazując na potrzebę wykładni przepisów prawa materialnego, tj.: art. 90 ust. 3 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (t.j. Dz. U. z 2004 r., Nr 256, poz. 2572 z późn. zm.), w zakresie pojęcia „najbliższy powiat” z uwagi na fakt, iż „formuła bliskości użyta w tej normie prawnej jest językowo niejednoznaczna i powoduje duże komplikacje przy ustalaniu jej rozumienia”.

Wniosek skarżącego o przyjęcie jego skargi kasacyjnej do rozpoznania nie odniósł skutku.

Wskazana w art. 398⁹ § 1 pkt 2) k.p.c., potrzeba wykładni przepisów prawnych występuje, jeżeli co do konkretnego przepisu prawnego brak jednolitej lub utrwalonej judykatury, zwłaszcza judykatury Sądu Najwyższego albo też przyjęta i dominująca wykładnia jest oczywiście błędna lub kontrowersyjna. Skarżący powinien bądź to wskazać argumentację przemawiającą za zmianą dotychczasowej wykładni, bądź też wykazać, że dany przepis prawny, chociaż budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wyjaśnienia i powinien zostać zinterpretowany przez Sąd Najwyższy. Rozbieżność w orzecznictwie sądów należy, natomiast, wykazać przez przytoczenie konkretnych rozbieżnych orzeczeń sądowych wydawanych w zbliżonych lub identycznych stanach faktycznych (por. postanowienie SN z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07, nie publ.; postanowienie SN z dnia 21 września 2006 r., IV CSK 268/06, nie publ. oraz postanowienie SN z dnia 18 czerwca 2004 r., II CZ 65/04, nie publ.). Przenosząc rozważania bezpośrednio na grunt uzasadnienia zaprezentowanego przez skarżącego, na okoliczność wystąpienia przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2) k.p.c., stwierdzić należy, że wskazana przez Powiat G. kwestia utraciła na znaczeniu dla judykatury wobec zmiany stanu prawnego odnoszącego się do art. 90 ust. 3 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty (t.j. Dz. U. z 2004 r., Nr 256, poz. 2572 z późn. zm.), w zakresie pojęcia „najbliższy powiat”, o którym mowa w zdaniu trzecim tego przepisu. Otóż na podstawie art. 80 pkt 16 ustawy z dnia 27 października 2017 r. o finansowaniu zadań oświatowych (Dz. U. z dnia 29 listopada 2017 r.) uchylono rozdziały 7 i 8 ustawy z dnia 7 września 1991 r. o systemie oświaty, w tym też wyżej wskazany art. 90 ust. 3 tej ustawy, definiując w art. 10 ust. 7 i 8 ustawy z dnia 27 października 2017 r. o finansowaniu zadań oświatowych pojęcie „najbliższy powiat”, jako w szczególności, powiat graniczący o najbardziej zbliżonym wskaźniku dochodów podatkowych na jednego mieszkańca. W efekcie argumentacja skarżącego na okoliczność wykazania przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 2) k.p.c., straciła na znaczeniu wobec zmiany ustawy o systemie oświaty, o której mowa wyżej. Ustawodawca wprowadził zatem do systemu prawnego legalną i skonkretyzowaną definicję pojęcia „najbliższy powiat”.

Jeśli nawet definicja ta nie odpowiada interpretacji przyjętej w tym zakresie przez sąd drugiej instancji, to podstawę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania mogłaby stanowić ewentualnie przesłanka oczywistej zasadności skargi, która nie była podnoszona przez skarżącego. Oczywistość ta jednak nie zachodzi już tylko z tego względu, że w dacie wydania zaskarżonego wyroku nie funkcjonowała w systemie prawnym legalna definicja najbliższego powiatu, co pozostawiało sądowi pewną swobodę interpretacyjną.

Konkludując, w przedmiotowej sprawie, powołana przez skarżącego w jego skardze kasacyjnej przesłanka z art. 398⁹ § 1 pkt 2) k.p.c. nie została wykazana, a Sąd Najwyższy nie dopatrywał się również okoliczności, które determinowałyby nieważność postępowania, którą to przesłankę Sąd ten bierze pod uwagę z urzędu.

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).

jw

l.n